

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. София, 02.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 04.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **8148** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Ж. Х. П. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу решение № РО-585/17.07.2013г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу разпореждане № [ЕГН], протокол № 4 от 07.03.2013г. на ръководителя по „Пенсионно осигуряване”. С разпореждането е отпусната наследствена пенсия на жалбоподателката за периода след 01.01.2010г., като за периода от 29.09.2005г. до 01.01.2010г. е прието, че правото е погасено по давност, на основание чл. 105, ал. 2 от КСО.

С жалбата се иска изплащане на отказаната наследствена пенсия, необходима за обучение на жалбоподателката, студентка в Техническия университет – С.. В становище на назначения служебен адвокат Р. И., САК са изложени аргументи, че жалбоподателката е правоимаща по смисъла на чл. 34, ал. 1, т. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) и наследствената пенсия се дължи от датата на подаване на заявлението за отпускането й. Давността не е изтекла, тъй като са водени съдебни производства за установяване на произход през периода от 28.01.2005г. до 04.06.2012г., когато е постановено решение № 892 на САС по гр.дело № 525/2012г. Претендира присъждане на разноски за съдебното производство.

Ответникът по жалбата – директорът на ТП на НОИ С. – град, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Б. поддържа становище, че жалбата е

неоснователна, установено е наличието на фактическите основания, посочени в мотивите на оспорения административен акт и са спазени изискванията за издаването му. Правилно е приложена разпоредбата на чл. 105, ал. 2 от КСО и е разпоредено наследствената пенсия да се изплати за период от три години, тъй като за периода между 2005г. и 2009г. вземанията са погасени по давност. Наследствената пенсия е възобновена с разпореждане на ръководителя по „Пенсионно осигуряване” от 30.09.2013г. и се получава от жалбоподателката и към настоящия момент.

Административен съд София – град, Първо отделение, 43 - ти състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на обжалвания административен акт, в срока по чл.118, ал. 1 от КСО и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна. При преценка, съобразно изискванията на чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но той е в нарушение на материалния закон, на разпоредбата на чл. 105, ал. 2 от КСО.

Производството пред административния орган е започнало по заявление № 999253 от 29.09.2005г. за отпускане на наследствена пенсия на Ж. Х. П. от баща ѝ Х. Н. П.. Изискано е удостоверение за наследници, в което Ж. Х. П. да бъде вписана като наследник на починалия наследодател Х. Н. П.. С разпореждане № [ЕГН]/2 от 10.03.2006г. на ръководител „Пенсионно осигуряване” е отказано отпускане на наследствена пенсия за осигурителен стаж и възраст и инвалидност поради общо заболяване, поради непредставяне на удостоверение за наследници.

Със заявление № МП-100899/28.11.2012г. е направено искане за възобновяване на административното производство, на основание чл. 99, т. 2 от АПК. Представени са съдебно решение № 892/04.06.2012г. на САС, постановено по гр. дело № 525/2012г., с което е признато за установено, че Х. Н. П. е баща на Ж. А. П., удостоверение за наследници на Х. Н. П. с изх. № 9500 – 4609 от 12.11.2012г., в което жалбоподателката е вписана като наследник и уверение № 70 от 08.10.2012г., издадено от Техническият университет – С., с което е удостоверено, че Ж. Х. П. е записана в редовна форма на обучение.

С решение № РО – 120/01.03.2013г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, на основание чл. 99, т. 2 от АПК във връзка с чл. 103, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 98 от КСО е отменено разпореждане № [ЕГН]/2 от 10.03.2006г. на ръководител „Пенсионно осигуряване” и е възобновено административното производство по заявлението от 29.09.2005г. за отпускане на наследствена пенсия на Ж. Х. П. от починалия наследодател Х. Н. П.. Пенсионната преписка е върната за произнасяне по заявлението като са дадени указания за прилагане на чл.105, ал. 2 от КСО.

С разпореждане № [ЕГН] по протокол № 4 от 07.03.2013г. на ръководителя по „Пенсионно осигуряване” на жалбоподателката е отпусната наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване от наследодателя Х. Н. П.. Размерът на пенсията е определен за периода от 29.09.2005г. до 01.04.2013г. Разпоредено е при изплащане на пенсията да се приложи чл. 105, ал. 2 от КСО. При обжалване по административен ред разпореждането е потвърдено с решение № РО-585/17.07.2013г.

на директора на ТП на НОИ С. – град. В решението са изложени подробни мотиви за погасяване на вземанията за пенсия за 2005г., 2006г., 2007г., 2008г. и 2009г. с изтичане на тригодишния давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. Признато е че жалбоподателката е имала право на наследствена пенсия за процесните периоди, на основание чл. 34, ал. 1, т. 1 от НПОС, тъй като е завършила средното си образование на 30.08.2012г., но правото е погасено по давност.

Не се спори между страните, че заявлението за отпускане на наследствена пенсия е подадено на 29.09.2005г. За периода от 29.09.2005г. до 31.12.2009г. заявителката отговаря на условията на чл. 82, ал. 1 от КСО за отпускане и получаване на наследствена пенсия. Тя е [дата на раждане] не е навършила 18 годишна възраст към 31.12.2009г., завършила е средното си образование на 30.08.2012г., подала е заявление за отпускане на наследствена пенсия, с което е упражнила правото си по чл. 94, ал. 1, предл.второ от КСО. Съгласно чл. 94, ал. 1, предл. второ от КСО, в редакцията на текста към датата на подаване на заявлението, аналогични са и измененията на правната норма, когато документите са подадени след изтичане на 6 месеца от придобиване на правото, пенсията се отпуска от датата на подаването им. В случая датата на подаване на заявлението е 29.09.2005г. и от тази дата се дължи отпускане на наследствената пенсия. Действително към документите не е приложено удостоверение за наследници, но то е издадено след влизане в сила на съдебното решение на САС, постановено по гр. дело № 525/2012г., с което е признато за установено, че Х. Н. П. е баща на Ж. А. П.. Следователно, с обратна сила към датата на подаване на заявлението е признато качеството на жалбоподателката като наследник на лицето, от което е заявила наследствена пенсия. Датата, от която е отпусната наследствената пенсия е датата на подаване на заявлението, както е признато в разпореждането за отпускане на пенсията и е определен нейния размер и за процесния период. Неправилно обаче е прието, че вземането е погасено по давност, на основание чл. 105, ал.2 от КСО. Вземането е изискуемо от 07.03.2013г., от момента на издаване на разпореждане №[ЕГН] по протокол № 4 от 07.03.2013г. на ръководителя по „Пенсионно осигуряване”. Правилото на чл. 105, ал. 2 от КСО се отнася за изискуеми вземания, а когато правото на пенсия не е признато и не е определен нейния размер не е възникнало изискуемо вземане. По отношение на давността е приложима общата норма на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, която определя, че давността започва да тече от деня, в който вземането става изискуемо. В случая това е датата на издаване на разпореждането, с което се признава правото на жалбоподателката на наследствена пенсия, защото едва от този момент вземането става изпълняемо. Не са налице основания за приложение на чл.105, ал. 2 от КСО. Вземането на жалбоподателката за наследствена пенсия от баща ѝ Х. Н. П. за периода от 29.09.2005г. до 31.12.2009г. не е погасено по давност и подлежи на изплащане.

Предвид гореизложеното, решение № РО-585/17.07.2013г. на директора на ТП на НОИ С. – град следва да бъде отменено, в частта, в която е оставена без уважение жалбата срещу разпореждане №[ЕГН] по протокол № 4 от 07.03.2013г. на ръководителя по „Пенсионно осигуряване”, което следва да бъде отменено в частта, в която е отказано изплащане на наследствена пенсия на Ж. Х. П. за периода от 29.09.2005г. до 31.12.2009г. Преписката следва да бъде върната на административния орган за изплащане на дължимата наследствена пенсия.

Искането за присъждане на разноски е неоснователно, производството е освободено

от държавна такса по чл. 120, ал. 1 от КСО, няма искане от НБПП за платено адвокатско възнаграждение и няма доказателства за неговия размер.

Предвид горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 43 -ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № РО-585/17.07.2013г. на директора на ТП на НОИ С. – град в частта на потвърденото разпореждане №[ЕГН] по протокол № 4 от 07.03.2013г. на ръководителя по „Пенсионно осигуряване” и разпореждането в частта на отказа за изплащане на наследствена пенсия на Ж. Х. П. за периода от 29.09.2005г. до 31.12.2009г.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: